

La reforma Blanquer

Nicolau Rei-Bèthvéder

Traducció: Jaume Figueras i Trull

La reforma que ha d'afectar instituts i centres de batxillerat en començar el curs vinent, el 2019, és una reforma iniqua que no respecta els principis de la República Francesa. El senyor Blanquer, que actua com si fos amo i senyor de l'Educació Nacional, ha dictat una llei que atempta contra la igualtat i que, a més de ser xenòfoba, és digna de l'extrema dreta i dels pronunciaments reaccionaris de la III República. La reforma Blanquer és discriminatòria, i ho és per als alumnes, per als centres i per a les llengües.

Vet aquí, doncs, que els mitjans per a l'occità són, ras i curt, suprimits! I això malgrat l'anunci fet pels representats del Rectorat de Tolosa que, en el decurs de la trobada amb la senyora rectora, el 21 de desembre de l'any passat, ens feren avinent que els mitjans es mantindrien. O és que la decisió del ministeri, presa d'una manera unilateral i autoritària, vol fer-la mentir?

El senyor Blanquer ha dictat una llei que atempta contra la igualtat i que, a més de ser xenòfoba, és digna de l'extrema dreta i dels pronunciaments reaccionaris de la III República.

La supressió de l'ensenyament de l'occità és, una vegada més, l'expressió del menyspreu amb què l'Estat tracta la població de trenta-tres departaments meridionals, que inclou milions de locutors occitans! La supressió de l'occità als instituts incompleix de la mateixa manera les convencions marc que l'Estat ha

signat amb les regions. La supressió de l'occità suposa a més, de bell nou, una discriminació lingüística inacceptable en una república democràtica! I comporta el desmantellament dels itineraris educatius que funcionen, endegats de fa anys: és el rebuig del bilingüisme! Rebutjar el bilingüisme occi-

tà-francès, rebutjar el dret a practicar i a estudiar la llengua i la literatura del nostre país, en l'Europa plurilingüe dels nostres dies, és una ignomínia i una reculada d'una estultícia immensa.

El ministre Blanquer es comporta com un dèspota, defugint tota concertació, sense respectar ni les persones ni els textos vigents, menyspreant amb supèrbia la feina dels docents i el compromís de pares i estudiants. La seva estratègia passa per embullar la troca tot anunciant una cosa i fent que els seus esbirros del Rectorat apliquin el contrari; una pràctica que ens duu als anys més foscos de la nostra història.

Els estudis i enquestes que la Regió ha dut a terme han demostrat, un cop analitzats, fins a quin punt la població veu amb bons ulls l'ensenyament de l'occità. Avui dia, gràcies a la feina de sensibilització feta per l'escola primària i els col·legis, i a l'ensenyament de la llengua i cultura occitanes a tots nivells, als instituts i a la universitat, cada vegada hi ha més estudiants que s'hi interessen i els efectius augmenten, alhora que l'ensenyament bilingüe en règim de paritat horària es desenvolupa. Després de tants anys, l'occità gaudeix finalment d'un reconeixement i té el seu espai arreu del món, atès que és ensenyat en nombroses universitats, a tots els continents!

Amb el mètode Blanquer, França serà de bell nou la riota de tot el món i, havent estat en el seu dia el país dels Drets de l'Home, hom podrà titllar-la ara de ser un país retrògrad en què no es respecten les llibertats fonamentals —i molt especialment la de parlar i estudiar la pròpia llengua.

El cas, però, és que les coses podrien anar d'una manera ben diferent, tot respectant les llengües, ja que n'hi hauria prou que el senyor Blanquer posés seny i fes amb l'occità el mateix que fa amb les llengües del món antic! I és que el llatí i el grec antics han gaudit del dret a un estatut d'excepció. O és que potser el senyor Blanquer compta protegir aquestes matèries per tal de preservar el prestigi d'alguns grans instituts parisiencs que hi han excel·lit? Per què l'occità, en canvi, no té dret al mateix tracte, també? D'on ve aquesta iniquitat?

Els professors d'occità que avui ens mobilitzem demanem de ser tractats amb la dignitat deguda a una de les llengües de França que —repetim-ho una vegada més— són reconegudes per la Constitució francesa. Tots els professors, que no planyem esforços per tirar endavant l'ensenyament de l'occità, ens posem en marxa per defensar i promoure l'occità com a llengua de cultura i llengua de comunicació en tres estats europeus. I ja des d'ara n'assabentem les instàncies europees i preparem la defensa de la nostra causa davant els tribunals competents, per tal que el dret a l'occità sigui respectat.

Ens cal de bell nou menar el combat —un combat que guanyarem, perquè, malgrat que el senyor Blanquer vulgui esborrar-lo, el dret a la llibertat i a la igualtat encara està inscrit en els frontons dels nostres instituts, dels nostres col·legis i de les nostres escoles. █

